

гобройните (до 200) му властинки се наклоняваха към своя пленник — мушицата, протъгаха шийките си и плътено се прилепваха до тълцето ѝ. Скоро слабите трепвания на мушицата спрѣха. Купчинка реснички обхващаха отъ всички страни нещастната муха.

— Ами сега какво ще стане? Всички гледахме ту росянката съ уловената муха, ту чичо Иванъ, който спокойно ни наблюдаваше.

За какво ѝ е тази муха? Нима растението, подобно на птичките и други животни, могат да си ловятъ мухи — насѣкоми?

Нима това дребничко растениѣце — тази росянка, си улови мушицата и, както паякътъ въ мрежата си, ще я изсмучи, ще я изяде? Така си мислѣхъ, наблюдавайки какъ изчезва уловената мушица,

Чичо Иванъ продължи:

— Видѣхте ли какъ ресничките по листа на росянката обхванаха насѣкомото? Тѣ сж като сжщински ржчички и затова най-добрия изследователъ на росянките, Чарлзъ Дарвинъ, ги е нареклъ щипки, или още по-право ржце на росянката. Следъ нѣколко дена, ако се наблюдава внимателно, ресничките се отпускатъ, заематъ първоначалното си положение и като че ли нищо не е станало. Огъ уловената мушица не е останало нищо, освенъ една тънка кожица. Всичките ѝ тѣлесни сокове и кръвъ сж изсмукани отъ самия листъ на росянката. Насѣкомото е напълно изядено. Затова, такива растения, които могатъ да си улавятъ насѣкоми и да ги изядатъ, учените ги нарекли **Насѣкомоядни растения**.

Чарлзъ Дарвинъ е изучвалъ дълго време росянките и е правилъ много опити. Той е искалъ да се увѣри, дали действително росянките сж нагодени за улавяне на насѣкоми или улавянето е съвсемъ случайно нѣщо. Улавялъ мухи, поставялъ ги върху листъ съ росни капчици и за скоро време мухата загивала. Повтарялъ опита — пакъ сжщото, само че втория пътъ, листа като че билъ изморенъ, улавянето ставало по-бавно, по-лениво. Дарвинъ мислилъ, че всѣко чуждо тѣлце (пѣсъчинка, камъче) паднало върху